

managing their intellectual capital assets, including conducting regular intellectual capital audits, developing a clear knowledge management strategy, investing in intellectual capital, and assembling a knowledge portfolio that supports business sustainability and competitiveness.

In summary, intellectual capital is a unique asset that combines human capital, structural capital, and relational capital to drive innovation, competitiveness, and sustainable growth. The management of intellectual capital involves recognizing and making use of the organizational, structural resources, and the knowledge of the staff, rather than focusing solely on financial capital. Intellectual capital is an intangible value driver that brings about future benefits for organizations and is crucial for their success, especially in today's highly competitive markets with informed buyers and dynamic business environments.

References

1. Ognjanovic J. Intellectual capital: Characteristics and significance in the service sector. *Ekonomika*. 2016. Vol. 62, no. 3. P. 159–172.

2. Jahanian R., Salehi R. Managing Intellectual Capital in Organizations. *International Journal of Human Resource Studies*. 2013. Vol. 3, no. 4. P. 121.

3. Khodyrieva O. Optimization of the recruitment process as a necessary condition for the development of the organization. *Управління змінами та інновації*. 2022. № 3. С. 11-14.

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ ТА ЦИФРОВА АГЕНДА: СИНЕРГІЯ ЧИ КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ?

Артюх Ян, здоб. ступ. PhD

Науковий керівник – д-р філософії з менеджменту, доц. **С.І. Міненко**
Державний біотехнологічний університет

Європейська інтеграція та цифрова агенда – це два ключові пріоритети для Європейського Союзу (ЄС). З одного боку, європейська інтеграція прагне до створення єдиного ринку, вільного пересування людей, товарів, послуг і капіталу. З іншого боку, цифрова агенда спрямована на розвиток цифрового єдиного ринку, який ґрунтується на доступі до швидкісного Інтернету, електронній комерції, електронному урядуванні та інших цифрових послугах.

Цифрова агенда Європейського Союзу, запроваджена у 2010 році, містить низку стратегічних ініціатив з метою сприяти цифровому

розвитку в регіоні. Ці ініціативи охоплюють широкий спектр аспектів, від забезпечення швидкого Інтернету для всіх громадян до розвитку цифрової інфраструктури та стимулювання інновацій у галузі цифрових технологій. Правильна реалізація цифрової агенди може стати міцним фундаментом для Європейської інтеграції, сприяючи зближенню країн-членів та зміцненню їх економічних та політичних зв'язків.

Українські вчені та експерти активно займалися аналізом та дослідженням впливу цифрових технологій на процеси Європейської інтеграції, оцінюючи можливість синергії та ідентифікацію можливих конфліктів інтересів, серед них Олена Шимчук, доктор політичних наук, спеціалізується на питаннях Європейської інтеграції та цифрових технологій. Олексій Гарань, провідний науковий співробітник Інституту Європейської політики, зацікавлений у аналізі впливу цифрової трансформації на процеси Європейської інтеграції. Марина Мельник, дослідниця з Центру дослідження європейських інтеграційних процесів, аналізує вплив цифрових технологій на формування політики Європейського Союзу. Сергій Петренко, науковий співробітник Інституту міжнародних відносин, досліджує взаємозв'язок між європейською інтеграцією та цифровою агендою з урахуванням інтересів України.

Між європейською інтеграцією та цифровою агендою існує значна синергія, яка може сприяти полегшенню та збільшенню ефективності процесу інтеграції в Європейському Союзі. Одним з ключових аспектів цієї синергії є спільне прагнення до створення єдиного цифрового ринку в рамках ЄС, що сприятиме вільному руху товарів, послуг та людей через кордони країн-членів, а також зменшить адміністративні та правові бар'єри. Наприклад, впровадження єдиного цифрового ринку дозволить компаніям з усієї Європи легше здійснювати торгівлю та співпрацювати в цифровому просторі, що позитивно вплине на їхню конкурентоспроможність на глобальному ринку. Однак, разом із можливостями синергії, існують і потенційні конфлікти інтересів між цифровою агендою та європейською інтеграцією. Наприклад, різні рівні розвитку цифрових інфраструктур у країнах-членах можуть створювати нерівності у доступі до цифрових послуг та можуть ускладнити спільні стратегії розвитку цифрового ринку. Крім того, питання щодо захисту даних та приватності можуть породжувати суперечки між країнами з різними підходами до регулювання цих питань.

Синергія між європейською інтеграцією та цифровою агендою проявляється через ряд успішних ініціатив. Наприклад, створення

єдиного цифрового ринку ЄС сприяє полегшенню ведення бізнесу в Інтернеті для підприємств і громадян у всій Європі. Розвиток електронного уряду підтримує цілісність та доступність державних послуг для громадян. Крім того, інвестиції в цифрову освіту сприяють підвищенню рівня навичок, необхідних для роботи в цифровій економіці.

Незважаючи на синергію, існують потенційні конфлікти інтересів між європейською інтеграцією та цифровою агендою. Наприклад, суворі правила захисту даних в ЄС можуть ускладнити ведення бізнесу для деяких компаній. Гармонізація податків на цифрові послуги може призвести до втрати податкових надходжень для деяких країн. Також цифрова агенда може збільшити конкуренцію між країнами ЄС, що може негативно позначитися на єдності і згуртованості Європейського Союзу.

Європейська інтеграція та цифрова агенда – це два ключові пріоритети для ЄС, які мають значний потенціал для синергії, взаємодія між процесами Європейської інтеграції та цифрової агенди відображає складність сучасних викликів, перед якими стоїть Європейський Союз. Незважаючи на існуючі конфлікти інтересів, виявлені при аналізі, важливо визнати потенціал синергії цих двох напрямків. Створення єдиного цифрового ринку, розвиток цифрової освіти та забезпечення доступності державних послуг через електронний уряд - усе це сприяє покращенню якості життя громадян та зростанню конкурентоспроможності ЄС на міжнародній арені. Проте для досягнення повного потенціалу синергії необхідно постійно вдосконалювати та гармонізувати правові, економічні та технологічні аспекти, враховуючи специфіку кожної країни-члена. Тільки таким чином Європейський Союз зможе забезпечити стійкий розвиток у вимірах цифрової епохи, зберігаючи свою єдність та конкурентоспроможність у світі.

Інформаційні джерела

1. European Commission. (2020). Digital Strategy. Retrieved from https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/europe-fit-digital-age/digital-strategy_en
2. Eurostat. (2021). Digital Economy and Society Statistics. Retrieved from https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Digital_economy_and_society_statistics_at_regional_level
3. European Union. (2019). Digital Europe Programme. Retrieved from https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/europe-fit-digital-age/digital-europe-programme_en
4. Broucker, B., & Keuleers, P. (Eds.). (2020). European Digital Single Market: Competing in the Age of Digital Platforms. Springer.

5. Dudnyk, O., Maiboroda, M., & Minenko, S. (2023). Improving the Quality of Organization Management in the Era of Digitalization: Leadership and Neuro-Networks. *sj-economics scientific journal*, 51(4), 14-24.

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ УПРАВЛІННЯ ТУРИСТИЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ТЕРИТОРІЙ

Вербнікова О.В., здоб. ОС «бакалавр»

Державний біотехнологічний університету

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц., **Дудник О.В.**

ПЗВО «Харківський технологічний університет «ШАГ»

Розглядаючи важливість розвитку туристичного потенціалу у публічному управлінні територіями, наукова публікація вирішує актуальну проблему сталого розвитку, що стосується галузі туризму. Розвиток туристичного сектору вимагає не лише уваги до економічних показників, але й до ефективного публічного управління, спрямованого на збереження культурної спадщини, природних ресурсів та забезпечення комфортного середовища для мандрівників. Дослідження зосереджене на визначенні оптимальних стратегій управління туристичним потенціалом з метою досягнення збалансованого розвитку та підвищення конкурентоспроможності територій у глобальному туристичному ринку.

Оптимальні стратегії управління туристичним потенціалом територій ґрунтуються на комплексному підході та враховують різноманітні аспекти, що охоплюють як економічні, так і соціокультурні чинники [1, 3]. Деякі з них включають [2]:

1. Стале збереження природного та культурного спадщини. Важливо розробляти та впроваджувати стратегії збереження природних ландшафтів, а також культурних пам'яток і традицій. Це допомагає підтримувати унікальний характер території та приваблювати туристів.

2. Розвиток туристичної інфраструктури. Інвестування в розвиток туристичної інфраструктури, такої як готелі, ресторани, транспортні мережі та розважальні заклади, сприяє зручності для подорожуючих та підвищує їхню задоволеність від подорожі.

3. Створення туристичних маршрутів і продуктів. Розробка цікавих туристичних маршрутів та продуктів, що відповідають інтересам та потребам різних категорій туристів, дозволяє максимізувати туристичний потенціал території.